

Objectiu: Tilicho Peak (Himàlaia)

Pocs diners per a tanta altura

Tres alacantins, d'un grup inicial de set, aniran «amb una mà darrere i l'altra davant», a l'Himàlaia i pujaran al Tilicho Peak (7.132 m) entre octubre i novembre d'enguany. D'un pressupost previst inicialment en vuit milions de pesetes, «per a fer les coses com Déu mana», s'han quedat amb un grapat de subvencions que a penes superen el milió, cedides per la Diputació i l'Ajuntament d'Alacant, l'Ajuntament de Sant Joan, la Caixa d'Estalvis Provincial i la Federació Espanyola de Muntanyisme. Aquesta és la història d'unes il·lusions que han estat a punt de perillar i d'un llarg pelegrinatge pels distints organismes oficials, per tal de poder aconseguir els diners suficients i poder organitzar la tercera expedició a nivell mundial a un dels llocs més apartats i desconeguts de la terra. EL TEMPS ha mantingut una llarga conversa amb Manolo Ferrándiz, Cristòfor Sala i Vicent Quesada, els tres muntanyistes que intentaran pujar al Tilicho; per bé que encara queda l'esperança que pugui anar-hi algú més.

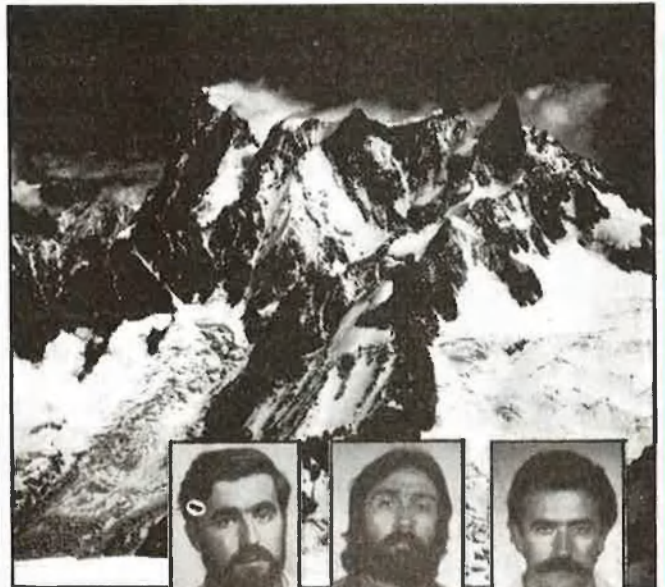
Aconseguir subvencions: més difícil que la mateixa aventura

Fa més d'un any que membres dels grups de

muntanya d'Alacant, Sant Joan i Elx posaren en marxa l'operació «Tilicho-84». Per a ells es tractava d'una experiència sense precedents; cap muntanyista espanyol no ha escalat aquesta muntanya; «és una de les més allunyades de Nepal, situada en la vall més amagada de la terra; Kali Gandaki, en una zona protegida per la gran barrera de l'Anapurnnes. A més, cal recórrer uns tres-cents quilòmetres a peu amb moltes dificultats, perquè es tracta d'una zona inòspita i pràcticament desconeguda.

Amb el pressupost inicial era possible filmar documentals i aconseguir molt de material gràfic de l'expedició. Ara la cosa és més complicada, ja que són molt pocs els mitjans de què disposen. Malgrat tot, tractaran d'acomplir l'objectiu proposat: coronar el Tilicho i fer-se amb tota la documentació possible de la zona.

Els muntanyers alacantins, que han recorregut mig món pujant a tots els cims que han pogut i endeutant-se en un muntó de préstecs, diuen que són «de tercera divisió»; almenys això es desprèn del cas que fan a aquesta activitat en les comarques del sud. «Estem plens de ganes, ens juguem el físic, posem tot el nostre esforç, oblidem els problemes familiars i ho llancem tot per

la borda, però falta l'ementa econòmica que esperàvem dels responsables dels organismes oficials.»

«Si fóssem de València, tindriem menys problemes»

La seu executiva i social de la Federació Valenciana de Muntanyisme compta a Alacant amb més de quinze mil afiliats. Malgrat això, no hi ha ajuts per a practicar un esport que, precisament en aquestes terres, es troba en el seu ambient, per la quantitat de zones muntanyenques amb què compten. Els aventurers alacantins consideren que «els de València tenen més ajut oficial, els han subvencionat totalment algunes expedicions importants. A València no és com ací. Nosaltres hem xafat tots els pobles de les comarques del sud, anant d'escola en escola, fent xerrades i sessions de diapositives, i ja veus què hem aconseguit».

Les dificultats que trobaran aquests muntanyers es multipliquen davant dels escassos recursos de què disposen per a aconseguir el seu objectiu, «no hem abandonat encara la idea de fer una primera via

mundial, però ara no ens podem comprometre en un objectiu semblant. Posarem tot l'esforç a pujar al cim, però no sabem com». Els planys es fan encara més accentuats quan recordem que «si tinguéssim diners, suficients, ja hi hauríem enviat set mil quilos de material, quantitat normal en aquests casos. Així, haurem d'anar amb vint quilos cadascun, com si anàssem a fer una muntanya alpina en lloc d'un setmil».

En l'història d'aquests muntanyers hi ha un antecedent de menfotisme oficial quan anaren a l'altiplà del Pamir. Aleshores, varen pujar a un pic verge, al qual posaren el nom d'Alacant, amb el registre pertinent; «a hores d'ara, ningú no ha destacat la importància que això suposa per a la història del muntanyisme alacantí, i, inclús, de la ciutat».

Encara tenen l'esperança d'aconseguir «algun duro més», fins a l'1 d'octubre, que eixiran d'Alacant. Tornaran la segona quinzena de novembre: 7.132 metres els esperen a l'Himàlaia; malgrat tot, posaran la senyera al Tilicho.